

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
จิตนี้แม่นยำเต็มส่วนแล้ว

ให้พากันตั้งใจอบรมศีลธรรมเข้าสู่ใจ อย่าให้ใจมันวอกแวกคลอนแคลนไขว่คว้า ไม่มีอาหารเป็นที่พอใจมันติดมันตื้อ ใจนี้ติดตื้อที่สุด อาหารเป็นที่พอใจก็คือธรรม เครื่องหล่อเลี้ยงจิต ใจนี้เวลามันติดตื้อจริง ๆ นี่ดูใจเจ้าของตั้งแต่ต้น คือเวลาเรียนหนังสือหนังสือมันลามปามไปหมด ไม่รู้ไม่สัดไม้แห้งมันเผาไปได้ใจนี้ แต่เวลาออกปฏิบัติ นี่เป็นเวลาที่พักกันละ จึงได้รู้ความคิดความคะนองของใจ ไปรู้เอาตอนฝึกกรรมานใจ เวลาเรียนหนังสือไม่รู้ เวลาออกปฏิบัติแล้วมันติดมันตื้อ โธ่ ต้องได้ฝึกกรรมานกันอย่างหนัก

ส่วนมากเรามักอดอาหาร ช่วยกรรมานได้ดี คิดดูจนท้องเสีย เราอดอาหารนี้จนท้องเสีย อายุ ๘๕ ละมั้งที่มันจะไป ทั้งจะช่วยชาติบ้านเมือง ทั้งอันนี้ก็จะเป็นไป จึงได้ยาหมอเต็งมาช่วย ไม่อย่างนั้นไปชนพรรษาปีนั้น คือเราผ่านก่อนแล้วก็ได้เตือนหมู่เพื่อน การอดอาหารเป็นเครื่องหนุนจิตใจได้ดีทางด้านภาวณา แต่มันเสียธาตุชั้นธำถอดไม่รู้จักประมาณ จึงได้เตือนหมู่เพื่อน เพราะเราเดินมาแล้วรู้แล้ว กระทั่งท้องเสีย ปี ๘๕ มันเสียมากทีเดียว หมอเขาไม่บอก เขาบอกเป็นมะเร็งในลำไส้แล้ว เขากลับเราจะเสียใจหรืออะไรไม่รู้ละ พอดีได้ยาหมอเต็งมานี้ฟัดขึ้นใหม่เลย ตั้งลำขึ้นก็เอาละช่วยชาติละที่นี้

นี่ก็คือท้องเสียเพราะอดอาหาร จึงได้เตือนหมู่เพื่อน อดอย่าอดมากเกินไป อดพอเบาๆ พอกรรมานจิตได้สะดวก ให้เอาตรงนั้นๆ ผ่านไปแล้วๆ อะไรมันหนักมันเบา ก็ได้นำมาสั่งสอนหมู่เพื่อน สำหรับการฝึกภาวณานี้มักจะถูกทางด้านผ่อนอาหาร คืออาหารนี้เป็นกำลังของร่างกาย เมื่อร่างกายมีกำลังก็ทับจิต ก้าวไม่ค่อยออก ถ้าผ่อนลงเบาละ แต่เรามันไม่ค่อยเห็นมีผ่อนนะละ มีแต่อด เอาเสียจนท้องเสียเลย คือเห็นว่ามีทางด้านภาวณานี้ก็อดเรื่อย ๆ ท้องเสีย ๑๐ พรรษาท้องเริ่มเสียแล้ว ออกปฏิบัติพรรษา ๗ พอสอบเปรียญได้แล้วออกเลย ๗-๘-๙-๑๐ สามปีฝึกกรรมานท้อง ท้องเริ่มเสีย แต่ก็ได้ไม่ได้สนใจมัน

นี่ละที่มันเสียมากเพราะเราไม่สนใจ หนักเรื่อยเลยเชียว ฉันทกลงไปนี่ถ่ายหมดก็ยังไม่สนใจกับมัน พอตอนบายนี่ท้องมันจะร้องโก้งแก๊งๆ พอตกกกลางคืนมาถ่าย ถ่ายหมดเลย มาวันหลังอดอีกอยู่อย่างนั้น ไม่ได้คำนึงเพราะมันติดทางด้านจิตตภาวณา เร่งทางจิตมากจนท้องเสีย จึงได้เตือนหมู่เพื่อนให้พอเหมาะพอดี อย่าให้เลยเถิด เรานี้มักจะเลยเถิด ทำอะไรรู้สึกจะผาดโผนอยู่ มันเป็นนิสัยอะไร คือความตั้งใจนี้ไม่ใช่มันตั้งใจผาด

โผนนะ ความตั้งใจมันมีกำลังมาก อดอยากขาดแคลนอะไรมันไม่สนใจ มันพุ่งๆ ต่อธรรม

ที่นี้เวลาหันกลับมาร่างกายมันเสียแล้ว ท้องเสียมาตั้งแต่พรรษา ๑๐ เรื่อยมา พอถึงพรรษา ๑๖-๑๗ จะย่างเข้า พุธง่าย ๆ ก็คือเดือนพฤษภาคม ๒๔๙๓ พักละที่นี้ ฉันทันเรื่อย ๆ ไป ไม่เคยอด ตั้งแต่ก่อนอดตลอดเรื่อยไป เป็นเวลา ๙ ปี นี่ละการฝึกกรรมานเจ้าของไม่ได้มองหน้ามองหลัง มองแต่ธรรมอย่างเดียว ร่างกายจะเป็นอะไรก็ไม่สนใจ อดอาหารนี่อดเรื่อย ๆ จนพรรษา ๑๖ ล่วงไปแล้วถึงพฤษภาคม ตั้งแต่นั้นมาไม่อดนะ ที่นี้เวลาท้องมันได้เสียเสียไปเรื่อย เสียไปเรื่อย ๆ ไปเลย เราฉันอยู่มันก็เสียของมัน หกเจ็ดวันถ่ายสักทีหนึ่ง ถ่ายหมดเลย ก็ไม่สนใจกับมันแหละ เพราะเป็นมาแต่ต้นแล้ว

การฝึกกรรมานตัวเองเราหนักทางอดอาหาร อย่างอื่นไม่ค่อยได้ผลดี การอดอาหารสติดี ตั้งได้ ๆ เรื่อย จึงต้องมาหนักการอดอาหาร ที่นี้เวลาเรื่องมันผ่านไปแล้ว ได้บวกลบคุณหารได้นำมาสอนหมู่เพื่อน ไม่ให้มันเกินไป ให้พอเบา ๆ พอฝึกพอกรรมานกันได้ อย่าให้มันหนักมากไป สำหรับเรานี้มันหนักมากจริง ๆ คือทำอะไรมันเป็นนิสัยเรียกว่านิสัยจริงจังทุกอย่าง พุดตรง ๆ ไม่เหลาะแหละนะ ถ้างได้ลงจุดไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย ที่นี้มันก็รุนแรงทางอดอาหาร ภาวนาดี

จากนั้นก็ได้นำมาสอนหมู่เพื่อน การอดอาหารดีสำหรับการภาวนา แต่อดมากไปเสียธาตุขันธ์ เสียท้อง บอกหมู่เพื่อนอย่างนั้นละ อะไรถ้าผ่านไปแล้ว ๆ ก็ได้ นำเรื่องนั้นมาสอนหมู่เพื่อน ล้วนแล้วแต่ที่เราผ่านไปแล้ว ๆ สอนหมู่เพื่อนเพื่อจะไม่ได้ลุ่ม ๆ คล่ำ ๆ ให้ตรงแนวเลย ๆ มันดีไปตลอดนะอดอาหาร ตั้งแต่พื้น ๆ ของจิตตั้งจิตได้ เข้าสมาธิออกทางด้านปัญญาคล่องตัวตลอด อดอาหารนี่ลงถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ เป็นความเพียรโดยลำพัง หมุนตัว ๆ ก็ตาม อดอาหารมันยิ่งรวดเร็ว ยิ่งคล่อง ไม่มีทางเสียเรื่องอดอาหาร ก็เสียแต่ธาตุเท่านั้นแหละ ทางด้านธรรมะนี่ดีตลอด

ถึงขณะที่ว่าเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ เป็นความเพียรเองตลอดเวลา หมุนตัว ๆ ก็ตามเวลาอดอาหารมันยิ่งคล่อง จึงว่ามันไม่มีทางเสีย มีแต่ทางดี ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติเรียกว่าขั้นธรรมฆ่ากิเลส แต่ก่อนเราก็ไม่เคยได้ยินไม่เคยคิด เวลามันมาเป็นกับเจ้าของมันเป็นข้อเทียบเคียงกัน เป็นคู่กัน คือตามธรรมดานี้กิเลสมันจะทำงานของมันบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ คิดเรื่องอะไร ๆ เป็นกิเลสทั้งนั้น ๆ ๆ เราก็ไม่เคยคิดว่ากิเลสมันทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมัน แต่เวลาภาวนาเข้าไปถึงขั้นนี้ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติฆ่ากิเลสโดยลำพัง ถึงได้รู้ว่า อ่อนี่เวลาธรรมมีกำลังมันก็ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ แต่ก่อนกิเลสก็ทำลายธรรมโดยอัตโนมัติเหมือนกัน นี่ชิมันก็เทียบกันได้เลย

พอถึงขั้นนี้แล้วมีแต่ฆ่ากิเลสตลอดสติปัญญาอัตโนมัติ ได้รู้เอาไว้ คือบางคนมันไม่นอนตลอดรุ่งเลย มันหมุนของมันเอง เป็นเอง จึงเรียกว่าอัตโนมัติ กลางวันมันยังจะไม่หลับ คนจะตาย ถ้าได้ลงทางจงกรมจนก้าวขาไม่ออก ถึงจะหยุด คือมันไม่ไปคิดถึงเวลาเวลาทำอะไร เดินจงกรมจนจะก้าวขาไม่ออก เออเหนื่อยแล้วพัก นั่นก็คือจิตมันหมุนของมันตลอดเวลา นี่เรียกว่าธรรมะฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ ถึงขั้นฆ่าอย่างนี้ให้มันผ่านทางหัวใจเสียก่อนมันรู้พูดได้ทั้งนั้นละคนเรา

แต่ก่อนมีแต่กิเลสทำลายธรรมทำลายจิตใจโดยอัตโนมัติ แต่เวลาธรรมมีกำลังขึ้นมาแล้วธรรมนี้ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติเหมือนกัน บางคนนอนไม่หลับตลอดรุ่งเอาเลย มันไม่ยอมหลับ เหมือนนกมวยต่อยกันเข่าข้างในกันอย่างนั้นแหละ นี่ก็พ่อแม่ครูจารย์รั้งนะ เรานี้มักจะผาดโผน คือมันไม่รู้ตัวทำอะไรมันหมุนของมันเลย ท่านต้องรู้เอาไว้ๆ เพราะท่านรู้นิสัยอย่างนี้ต้องรู้ ถ้าว่านั่งตลอดรุ่งก็เอาเสียจนกันแต่กมันก็ไม่ถอย นี่ท่านก็รู้เอาไว้ สติปัญญาเวลามันออก ก็เพราะไปเล่าถวายท่านละซิ ท่านเป็นผู้คอยเตือน นี่ก็ต้องรู้เอาไว้

ถึงเวลาพักให้พักสมาธิ มันจะหมุนขนาดไหนก็ตามห้เข้ามา ท่านว่าอย่างนั้น การทำงานได้ผลจริงแต่ตายได้ เมื่อหมดกำลังแล้วมันตายได้คนเรา เวลาพักต้องพัก พักนั้นก็ไม่ได้การได้งานแต่ได้กำลังเพื่องานต่อไป นั่นท่านสอน คือพักนั้นก็พักสมาธิให้จิตเข้าสู่สมาธิ จะบังคับเข้ามาให้อยู่ในสมาธิเฉยๆ ไม่ได้นะ เวลามันได้หมุนทางด้านปัญญาแล้วมันรุนแรงมากทีเดียว ต้องได้บังคับด้วยคำบริกรรม คำใดก็ตามแต่จิตนิสัยเราชอบ เช่นกำหนดพุทโธ เอาพุทโธเป็นคำบริกรรม สติติดอยู่กับพุทโธ ทั้งๆ ที่สติมันไม่เปลอนนะ แต่มันไปทางด้านปัญญาเสีย

ทีนี้เวลาจะห้เข้ามามันพุ่งๆ ทางด้านปัญญา ทีนี้ห้เข้ามาด้วยสติ เอาพุทโธเป็นคำบริกรรมมัดจิตไว้ อยู่กับจิต ลง สงบแนวเลย เหมือนถอดเสื้อนอนหนาม เวลาจิตเข้าสู่สมาธิหนึ่งอยู่กับความรู้อันเดียวแนว ตอนนั้นละสั่งสมกำลังจิต จิตมีกำลังตอนนั้น ทีนี้พอจิตได้กำลังแล้วก็ถอยออกมา ถอยออกมาก็ฝั่งเลย เพราะมันจะออกทางด้านปัญญาอยู่แล้ว ต้องได้พักนักภาวนา เวลาเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วให้เข้าพัก ไม่อยากพักบังคับให้พัก พักเข้าสู่สมาธิแล้วจิตหยุดงานทำ ไม่คิดอ่านไตร่ตรองอะไรเลย สงบแนวลงไป นี่เรียกว่าจิตสงบ จิตพักตัว พอออกจากนี้แล้วออกทางด้านปัญญาไม่ต้องบอกแหละ พอรามือเท่านั้นมันจะตีตฝั่งเลยทางด้านปัญญา เหน็ดเหนื่อยแล้วกลับมาอย่างเก่า จนผ่านพ้นไปเลย การฝึกหัดภาวนาเป็นอย่างนั้น

ถึงขั้นมันหมุนมันหมุนจริงๆ สติปัญญาอัตโนมัตินี้จะไม่มีการหยุด ถ้าไม่ห้ไม่ห้ามเข้ามาไม่ได้ ต้องห้ห้ามเข้ามาพักในสมาธิ ห้ห้ามเข้ามาพักหลับนอน หลับนอนก็

ต้องเอาพุทโธกล่อมบังคับไว้ ให้มันมีอารมณ์อันเดียว มีอารมณ์อันเดียวแล้วค่อยสงบ
 เข้าๆ แล้วหลับไปได้ อันหนึ่งสงบเข้าๆ แล้วแน่วลงเป็นสมาธิได้ มันสองอย่างนะ พัก
 ในสมาธิก็ต้องอาศัยค่าบริการมีสติบังคับเอาไว้ แล้วก็ลงสมาธิ หยุดงานทั้งหลาย
 ทางด้านปัญญา ที่นี้เวลาจะพักนอนก็แบบเดียวกัน พักเข้าๆ แล้วก็ให้จิตอยู่กับคำ
 บริกรรมนั้นก็หลับได้ นี่ละถึงขั้นสติปัญญาทำงานเพื่อฆ่ากิเลสแล้ว เป็นอัตโนมัติ
 เหมือนกันกับกิเลสทำงานอัตโนมัติบนหัวใจสัตว์

เวลามันเป็นมันถึงรู้ แต่ก่อนเราก็ไม่รู้ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์มันทำยังไง ไม่
 รู้ บทเวลาธรรมออกทำงานฆ่ากิเลสนี้มีแต่ฆ่าโดยถ่ายเดียว นี่เป็นอัตโนมัติ ที่นี้มันก็
 เทียบกันได้ กิเลสออกไม่ได้เลยนะ มีแต่มุดมอดลงๆ มุดมอดลงเรื่อยๆ เพราะทางนี้มี
 กำลังกล้าแหลมคมมาก เป็นอย่างนั้นละ จิตนี้ละเอียดเข้าเป็นลำดับการฝึกจิตนะ
 เพราะฉะนั้นจิตตภาวนาจึงสำคัญมากทีเดียว จิตตภาวนาเป็นรากแก้วของพุทธศาสนา
 ลงจิตตภาวนาแล้วความดีทั้งหลายจะมารวมอยู่ในจุดนั้นหมดเลย ออกก้าวได้จนกระทั่ง
 พันเลย

ก็คิดดูจิตของเรามันหมุนทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งบางคืนนอนไม่หลับ แต่พอ
 กิเลสขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว งานที่มันหมุนเป็นธรรมจักรมันหยุดเองนะ ไม่ต้อง
 บังคับ หยุดเอง ก็จะไปทำกับอะไรกิเลสที่เป็นข้าศึกให้ต่อสู้กันมันตายแล้วมัน มันก็
 ระวังหยุดเลย เป็นอย่างนั้นละ บางทีจนกระทั่งได้รำพึงเจ้าของ คือเวลาจิตมันล้มลุก
 คลุกคลานก็ปล่อยโยนตัวเอง เอ้าๆ ฎโฎไปเถอะนะ ต่อไปพอมีกำลังวังชาพอสมควร
 แล้วมันจะค่อยราบรื่นไปสะดวกไปสบายไปว่านั้นนะ ก็เราพูดด้วยความคาดคิด ไม่ใช่
 พูดด้วยหลักความเป็นจริง

ที่นี้พอมันได้กำลังอันนั้นแทนที่มันจะสะดวกสบาย อยู่ ไม่นะ งานนี้หนักที่สุด
 จนกระทั่งถึงนอนไม่หลับทั้งคืน นั้น มันสะดวกสบายยังงาย่างนั้น มันหากขยับของมัน
 เรื่อยๆ จนกระทั่งกิเลสขาดเป็นเครื่องตัดสินกัน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดโดย
 สิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือแล้ว ที่มันหมุนกันเป็นธรรมจักรมานั้นหยุดเอง หยุดหมด เพราะ
 ไม่มีอะไรจะต่อสู้ ขาดกันแล้วคนละฝั่ง นี่ละการฝึกจิตเมื่อถึงขั้นหมดกิเลสเป็นตัวข้าศึก
 แล้ว เรื่องธรรมะที่หมุนฆ่ากันก็ดับไปเหมือนกัน เจียบเลย มีแต่บรมสุขขึ้นเท่านั้นเอง

ให้พากันดูหัวใจตัวเอง หัวใจนี้มันตีมันตีที่ สุดเลย แล้วฝึกไปๆ ก็อย่างว่าละ
 เอาจนกระทั่งกิเลสมันหมอบ บางที...แต่มันไม่สำคัญนะ ว่าเฉยๆ นี่ละ พิจารณาไป
 จนกระทั่งกิเลสเจียบหมดเลย ยังเหลือแต่สติปัญญาสว่างามครอบอยู่นั้น เหา กิเลสมัน
 ตายแล้วเหอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอนี้กิเลสไม่เห็นมี แต่คิด
 เฉยๆ ไม่ได้สำคัญตน คือเวลานั้นกิเลสมันหมอบราบ สติปัญญามันคู้ยี่เขี่ยชูดัน ลัก

เดี่ยวโผล่ขึ้นมาอีกขาดสะบั้น ๆ นี่ละถึงขั้นสติปัญญาที่กำลังกิเลสโผล่ไม่ได้ แสบนี้ขาดทันที ๆ เป็นอัตโนมัตติเหมือนกันกับเราเริ่มความเพียรที่แรก ตั้งสติพับลัมผล็อย ๆ ตั้งหน้าตั้งตาตั้งสติพับลัมทันทีต่อหน้าต่อตา จนน้ำตาร่วงบนภูเขาเราลืมหือเมื่อไร

อันนี้ละเป็นสิ่งที่ให้มูมานะต่อการฆ่ากิเลส ตั้งยังงี้ก็ไม่อยู่ ๆ ทั้ง ๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตาตั้งสติ กำลังของกิเลสมันรุนแรงกว่า พอตั้งพับลัมเลยทันที ๆ จนน้ำตาร่วง นั่นละเอาอันนั้นละมาเป็นกำลังใจหมุนจะสู้กิเลส มันก็ได้อย่างนั้นจริง ๆ พอถึงขั้นกิเลสสิ้นซากลงไปโดยสิ้นเชิงแล้วมันไม่มีงานอะไรนี่ หหมด ท่านจึงว่า วุสิตฺ พุรหมจรรย์ กตฺ กรรมิย์ พุรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานหนักที่สุดคืองานรื้อภหรือชาติหรือกิเลสค้นหาได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ตั้งแต่นั้นมาไม่มีงาน หหมด ที่นี้ก็เสวยบรมสุข การปฏิบัติเป็นอย่างนั้น แล้วไม่มีอะไรเข้ามาทวนใจละ หหมดโดยสิ้นเชิง พอกิเลสตัวทวนใจตัวสำคัญ ๆ ดับลงไปแล้วไม่มีอะไรทวน มีกิเลสเท่านั้นทวน นั่น ชี้นิ้วได้เลยว่ากิเลสเท่านั้นทวน พอกิเลสสิ้นไปแล้วไม่มีอะไรมาทวนใจ

ที่ว่า วุสิตฺ พุรหมจรรย์ พุรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่จะแก้กิเลสนี้ไม่มีเลย มีแต่งานประจำธาตุขันธ์ งานประจำโลกด้วยความเมตตาสงสารพิจารณานั้น งานของพระอรหันต์ท่านพิจารณา เพราะเมตตาเป็นหลักธรรมชาติ เป็นอันเดียวกับความบริสุทธิ์ อ่อนน้อมไปหมดเลย นี่ละทำงานเพื่อโลก จากนั้นก็มาพักธาตุพักขันธ์ในทิวสุธรรม เวลาธาตุขันธ์ยังมีชีวิตอยู่ก็ภาวนาพักธาตุพักขันธ์ ขันธ์นี้ทำงานแล้วเราเข้าสู่สมาธิภาวนาระงับการทำงานของขันธ์ ไปอย่างนั้นเรื่อยจนกระทั่งถึงวันแล้วนิพพาน ส่วนงานอื่นใดที่จะมาทวนเหมือนแต่ก่อนที่กิเลสยังมีอยู่ในหัวใจไม่มีแหละ หหมด

วันนี้พูดเท่านั้น เป็นคติเครื่องเตือนใจแก่พี่น้องทั้งหลาย การพูดนี้ถอดออกมาจากหัวใจทั้งนั้นมาพูด ไม่ได้พูดแบบตัน ๆ เดาะ ๆ พูดที่ตรงไหนไม่มีคำว่าสงสัยแม้่นยำ ๆ เพราะจิตนี้แม่นยำเต็มส่วนแล้ว พูดออกไปตรงไหนออกจากจิตตัวแม่นยำแล้วจะผิดไปไหน เอาละพอ ที่นี้ให้พร

เงินกฐินนี้ได้ ๑๐ ล้านบาท หหมดความหมายแล้ว เห็นไหมล่ะ วันหลังมานี้ทางโพธารามหรือทางไหนมา เท่าไรล้าน ๆ มาเรื่อย ค่ายประจักษ์มาที่ไหนมา เงิน ๑๐ ล้านบาท หหมดความหมายเลย อย่างนั้นแหละ มีอะไรปีนี้เขารู่มมาเลย เพราะเขารู้ว่าหลวงพ่อบุญเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ มาเลย หหมด ๑๐ ล้าน

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz